

Một chú muỗi đã đang tà tà bay qua, bay lẹ thì bắt gặp, bắt gặp ở kia xòe bàn tay đập cái chết. Chết, đập lép.

Quá uất ức, linh hồn muỗi không siêu thoát được mà bay lẹ bay vút lên trời xanh, vút qua trăm ngàn tinh tú đến cuối lý tưởng Thợ ng Đố khóc lóc:

- Thưa ngài, con có làm chi nên tôi đâu mà đến loài người để chết thê thảm tay nhè vầy. Xin ngài cứu xét cho con được chết sinh.

- Thưa anh có chính người ta không.

- Thưa không. Hoàn toàn không. Chỉ có đám muỗi cái khát máu mà rủ nhau đi chính người ta. Đám muỗi đến chết con là dân "chay trứng". Bữa nào vui lắm cũng rủ nhau đi hút máu hoa mà thôi.

Thợ ng Đố gọi đám kẻ sếp mang blue print ra coi đi.

Kẻ sếp thợ ng coi xong, kính cẩn:

- Thưa Thợ ng Đố, theo bản design của ngài hỏi khai thiên lập địa thì chỉ có muỗi cái trứng thành muỗi chính hút máu người và đến ng vút máu nóng để nuôi trứng phát triển duy trì nòi giống. Muỗi cái có vòi để để cắn bít có thể xuyên thủng da người và đến ng vút để hút máu. Muỗi cái còn hút thêm máu để có nguồn protein để sinh ra trứng. Còn muỗi để để design với 1 cái vòi có để để ra như hình loa kèn chỉ để mút nhúng giọt sếp ng đêm để để trên hoa trái hoặc máu hoa mà thôi, tuy nhiên không chính ai được.

Tóm lại, muỗi đến dân "ăn chay trứng".

Quay qua mu&#i đ&#c, Th&#&ng đ&# tr&#m ng&#m:

- Th&# anh có "chích" m&#y nàng mu&#i cái không?

Mu&#i đ&#c l&#t đ&#t l&#i sát g&#n Th&#&ng đ&#, trình ngài xem cái v&#i to&#e lo&#c a mình r&#i phân bua:

- Th&# a ngài, xin ngài coi l&#i xem, cái v&#i này mà chích đ&#&c ai!

- Anh hi&#u sai ý ta r&#i. Ta h&#i anh có "chích" mu&#i cái b&#ng cái v&#i khác c&#, cái v&#i &# đ&#&i kia  
kia.

V&#a nói, ngài v&#a ch&# tay vào h&# th&# mu&#i đ&#c

Mu&#i đ&#c cúi đ&#u, g&#i tai, thú nh&#n:

- Th&# a, cái v&# này thì có. Có đ&#u đ&#u.

Suy nghĩ h&#i lâu, Th&#&ng Đ&# phán:

- Chính vì anh "chích" con mu&#i cái, nó có b&#u, nó c&#n protein đ&# nuôi con anh, nó m&#i ph&#i đi  
chích máu ng&#&i. Nếu anh đ&#ng chích nó thì nó cũng ch&# hút s&#&ng, hút m&#t, cũng "tr&#&ng  
chay" nh&# anh thôi... K&# cũng không oan u&#ng gì...

Th&#&ng Đ&# ch&#a đ&#t l&#i thì mu&#i đ&#c, bi&#t mình đ&#i lý, b&#t khóc n&#c n&#.

Th&#&#ng đ&# m&#m lòng:

- Thôi đ&# c, ta có th& cho anh s&ng l& i v& i m& t đ& u ki& n

- Đ& u ki& n gì, th& a ngài?

- Anh s& không bao giờ đ& c "chích" mu& i cái n& a. Anh có b&ng lòng không?

Mu& i đ& c cú i đ& u, suy nghĩ 1 lát, l& m b& m nh& là nói v& i chính mình:

- N& u v& y, chết s&ng h& n ... hihihihhi